

ZAMYŠLENÍ K PRVNÍMU ČTENÍ

Prvních jedenáct kapitol knihy Genesis líčí svět v jeho zrodu: stvoření Bohem a postupné proniknutí hříchu do všech rovin lidských vztahů. Vrcholí líčením stavby Babylonské věže. Až ve dvanácté kapitole (naš text) se pohled soustředí na jednoho člověka, od něhož Bůh začne rozvíjet plán záchrany.

(Pramen: vira.cz)

Hospodin řekl Abrámovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Požehnám těm, kdo ti budou žehnat, a proklejí ty, kdo tě budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země.“ Abrám se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin. (Gn 12,1-4a)

EVANGELIUM

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle – ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle – z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchejte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“ (Mt 17,1-9)

Nelze přehlédnout, jak zásadní roli ve vyprávění konce 16. a začátku 17. kapitoly Matoušova evangelia hraje Petr. Je pochválen, následně pokárán, nyní se opět ujímá slova, ale opět neporozuměl. Možná tiše litujeme Petra v jeho nechápavosti či Ježíše v jeho pedagogických neúspěších. Je však třeba zhlédnout, že Ježíšova pozornost se nyní soustředí na apoštoly a přes všechno jejich váhání je uvádí hlouběji do samotné podstaty evangelia. I my sami si někdy připadáme zmateni ve vlastním životě či snaze žít dobře evangelium. Ale to vůbec neznamená, že nás Bůh nevede! Ježíš je skvělý pedagog, který zná cíl své činnosti a ví, kam své svěřené učedníky touží dovést. A to platí také o nás! (Pramen: vira.cz)

MODLITBA

Pane Ježíši, děkuji, že nemusím nést tvůj kříž, nýbrž jen svůj vlastní, skrytý a tíživý, jež nelze vyměnit za jiný.

Dovoluješ mi bojovat s utrpením.

Dej mi potřebnou sílu, abych alespoň mírnil a tišil všechno, co lidi souží –
když už to nemohu sprovodit ze světa.

V sobotu 1. dubna 2017 od 14.00 hod. zveme do DDKT v Litoměřicích na postní duchovní obnovu.

Bude přednášet otec Lukáš Bakajsa na téma **“Postní doba a Velikonoce v byzantské liturgii”**. Bude možno také přistoupit ke svátosti smíření.

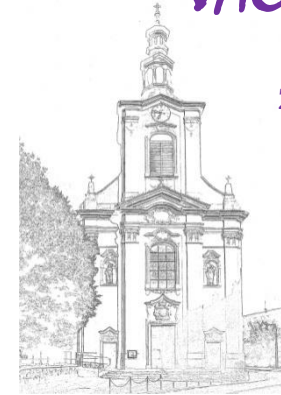
MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Duch Boží nemá za úkol jen utěšovat, ale též nás usvědčovat ze hříchu. Ale pokaždé v nás zanechá více pokoje a radosti.
- Kdo se naučí dívat pohledem plným lásky, spatří důvody naděje a radosti i tam, kde je dosud neviděl.
- Čas nezastavíme – ale vlastně o to nejde, věříme-li, že to nejlepší nás teprve čeká.

VÁCLAV č. 11. (2017)

12.3.2017

2. NEDĚLE POSTNÍ

Týdeník
ŘÍMSKOKATOLICKÉ
FARNOSTI
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Út – v 16.30 v kapli na faře
	St – v 16.30 v kapli na faře
	Čt – v 7.30 v kapli na faře
	Pá – v 16.30 v kostele
	Ne – v 9.00
SULEJOVICE	Ne – v 10.30
MILEŠOV	Pá – v 9.00 (zámecká kaple)
VELEMÍN	So – v 10.00

+ Út – modlitební skupina v 15.30 na faře

+ Pátky v postní době – v 16.30 **křížová cesta**, po ní Mše sv.

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 12.3.2017 v 9.00 na dobrý úmysl

Sulejovice v 10.30 na dobrý úmysl

Pá 17.3.2017 za † sestru Blaženku a † bratra Milana, † rodiče a prarodiče

Ne 19.3.2017 v 9.00

Sulejovice v 10.30 za Boží milosti a dary pro Stojana

235. Může člověk přistoupit ke svátosti smíření, i když se nedopustil žádných smrtelných hříchů?

Svátost smíření je pro člověka velkým darem uzdravení a hlubokého vztahu s Pánem i v případě, že by se nemusel nezbytně vyznat se ze svých hříchů.

V Taizé, na poutích, během světových setkání mládeže – všude potkáváme mladé lidi, kteří se usmířují s Bohem. Křesťané, usilující o opravdové následování Ježíše, touží po radosti, která tryská z nového radikálního začátku s Bohem. Dokonce i svatí pravidelně přistupovali ke svátosti smíření, kdykoliv jen k tomu měli příležitost. K růstu v pokoře a v lásce potřebovali, aby je až do posledního zákoutí duše prozářilo Boží uzdravující světlo.

19. března bývá mimo neděli slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie

Byl vyvolenou hlavou Svaté rodiny. Stojí po boku své snoubenky Panny Marie a hned po ní mu náleží čest a úcta. Vyslovil to Pius XI., když ho 8.12.1870 prohlásil patronem celé Církve. Připomeňme si postavení jeho snoubenky, která až je svrchovanou Královnou, zůstává pokornou Boží služebnicí a pochopíme, že Josef, vzor spravedlivého muže, zůstává zcela v pozadí, aby více vynikli ti, kterým to více přísluší. Současná doba však stále více potřebuje oslovovat i být oslovována celou Svatou Rodinou. Z Josefových ctností mimořádně vyniká víra. Jan Pavel II. jeho víru přirovnal k víře Abrahamově, pro postoj naprosté odevzdanosti Boží prozřetelnosti. V tom nám má být vzorem. A tato víra s láskou vůči Bohu i lidem byla uskutečňována v lásce k jeho snoubence a byla základem všech dalších ctností. Josef vzal Marii k sobě, tím před zákonem uznal její dítě za své i s přijetím plné otcovské odpovědnosti. K tomu ho pověřil Bůh, když mu ústy anděla řekl, aby dal dítěti jméno; to bylo podle zákona vyhrazeno otcovi. Tak Josefova role překračuje roli pěstouna. A Ježíš tak měl vyrůstat v rodině, která zajišťuje normální rozvoj osobnosti dítěte. Všichni členové rodiny vynikali mimořádnou pokorou, kterou nestavěli na obdiv světu, ale byla intimním projevem úcty odůvodněné tím, že zároveň patřila Bohu, jehož přítomnost byla jejich tajemstvím.

Také dnešní křesťanské rodiny mají být živými svatyněmi Boha, uprostřed nichž ve stejné lásce mají vyrůstat děti ve svatý Boží lid. A tuto odpovědnost přijímají při svátosti manželství, ze které mají celý život žít, stále se sjednocující s Bohem, přijímaným ve svátosti eucharistie. Dá se usuzovat, že Josef zemřel v období Ježíšovy dospělosti. Mnohé spisy

a legendy ukazují smrt Josefa v růžových barvách. I bez nich je jisté, že měl čest umírat v Ježíšově blízkosti, snad přímo v objetí Spasitele světa. Na druhou stranu se dá říci, že se s ním dočasně loučil a to lehké nebylo. Ježíš mu však jistě v té chvíli oplácel lásku, takže se Josef loučil se světem v ovzduší boží lásky a milosti. To byl důvod, pro který je uctíván jako patron dobré smrti. Jeho jedinečná úloha mu zajistila i významné místo v účtě Církve.

13. března – 4. výročí zvolení papeže Františka

17. března – připomínka sv. Patrika, biskupa

18. března – připomínka sv. Cyrila Jeruzalémského, biskupa a učitele církve

19. března – 3. neděle postní

PŮST – MODLITBA TĚLEM I DUŠÍ

(Anselm Grün)

Kdo se postí pro lidské uznání, nezakusí pozitivní účinky postu. Půst ho nepromění, neosvobodí a neotevře pro Boha. Potlačení „zvířete“ v jeho nitru mu nedovolí být lidštějším. Naopak – sám se stává navzdory ovládnutí svých pudů zvířetem, jež požívá bratry tím, že je snižuje, soudí a pomlouvá. Pudy nejsou zkroceny, ale jen potlačeny, a přemísť se, aniž to člověk pozoruje, do roviny lidských vztahů. Testem správného užívání postu je tedy styk s druhými a především mluvení o nich. Mluvím-li o druhých zle, nepochopil jsem ze smyslu postu nic a bylo by lépe postu zanechat: „Lepší je jíst maso a pít víno než užírat tělo bratří pomluvami.“

Tělesný půst musí být spojen s postem ducha, tj. se zdrženlivostí od zlých myšlenek. Jenomže myšlenky si člověk nezakáže tak snadno jako jídlo. Vynořují se znovu a znovu. Mniši rozumí postem ducha boj proti zlým myšlenkám. V něm nasazuje mnich osvědčené prostředky své askeze: mlčení, manuální práce, modlitbu a meditaci. K tomuto boji náleží ale stejně tak i tělesný půst, bez nějž je půst ducha nemyslitelný.

DOBA POSTNÍ X DOBA ČTYŘICETIDENNÍ

Chceme-li ubrat na krutosti, malosti a násilí našich životů, můžeme využít například každoroční nabídky postní doby. Správný název by ale měl znít „doba čtyřicetidenní“ (z latinského tempus quadragesimae). Český název tak není úplně přesný, protože slovem „postní“ vyjadřuje jen jednu stránku této doby. Smysl postní doby je ale větší a dá se výstižně vyjádřit slovy proroka Joela: Navraťte se (obraťte se, vraťte se zpátky) ke svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšší milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem! (Jl 2,13).

Praktický program postní doby: tři základní „činnosti“
Program postní doby vyjadřuje nejlépe evangelium, které se čte na Popeleční středu: Když prokazuješ dobrodiní, nechtěj budít pozornost, jako činí pokrytci, aby došli slávy u lidí. Když ty prokazuješ dobrodiní, ať to zůstane skryto, a tvůj Bůh, který vidí, i co je skryto, ti odplatí.

A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci: ti se s oblibou modlí tak, aby byli lidem na očích. Když se modlíš ty, zavři za sebou dveře a modli se ke svému Bohu. A tvůj Bůh, který vidí i co je skryto, ti odplatí.

A když se postíte, netvařte se utrápeně jako pokrytci. Když se postíš ty, neukazuj lidem, že se postíš. A tvůj Bůh, který vidí, i co je skryto, ti odplatí (srov. Mt 6,2-6. 16-18).

Z výše uvedeného textu lze tedy vyčíst tři pilíře postní doby, které jsou osvědčenou cestou k Bohu: Modlitba, půst a almužna. Jsou jako trojnožka, jeden bez druhého nemohou fungovat a jsou mezi sebou vždy propojeny. Ježíš jim souhrnně říká „spravedlnost“.

ALMUŽNA

Slovo almužna znamená z řečtiny milosrdenství. Jde o mnohem víc než o pár mincí žebrákovi. Jde o to, že se máme stávat milosrdnými, tedy velkorysími, odpouštějícími lidmi, se srdcem milým a otevřeným, že se máme stát Bohu podobnými. Je to cíl vysoký, ale krásný, jediný, k němuž má člověk směřovat, chce-li se stát skutečně v plném smyslu člověkem. Je ovšem neuskutečnitelný bez modlitby.

MODLITBA

Modlitba není odřikávání modlitbiček, nýbrž trávení času s Bohem, stálý život v jeho přítomnosti. Je ovšem neuskutečnitelná bez půstu.

PŮST

S postem se pojí jedna z postních ideologií, kvůli které půst ztratil svůj hluboký duchovní význam. Stal se z něj totiž obyčejný sebezápor, odřeknutí si „masa v pátek“ a „tanečních zábav“. Postit se ale neznamená jen, že si něco odřeknu. Ale: zříkám se něčeho, abych získal něco jiného a většího. Stávám se totiž citlivějším pro Boží přítomnost a díky tomu se také stávám milosrdnějším člověkem.

Jsem asi blázen, ale vždy se na postní dobu těším.

Se svolením zpracováno podle knihy: Ladislav Heryán, Exotem na této zemi, kterou vydalo nakladatelství Portál

Duchovní správa Vám děkuje za vaše modlitby, finanční dary a za úklid kostela.

Sbírka z 5. března vynesla: 2. 429,- Kč. Děkujeme.
Na neděli 19. března vyhláší Biskupství litoměřické sbírku na pojištění diecéze.